

LA VII REUNIO NACIONAL DE COMISSIONS OBRERES

treball
PROLETARIIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!
ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 321

Juliol 1970

Preu 2 pts.

als
treballadors
de
atalunya

CRIDA A CONTINUAR I IMPULSAR L'ACCIO EN DEFENSA DELS NOSTRES DRETS ECONOMICS, SOCIALS I POLITICS, CONTRA LA REPRESSIO I LES PERSECUCIONS, PER UN SINDICAT DE CLASSE UNITARI, INDEPENDENT I DEMOCRATIC

SOLIDARITAT FRATERNAL AMB ELS POBLES D'INDOXINA

Durant els dies 30 i 31 de maig, ha tingut lloc la VII Reunió Nacional de les Comissions Obreres de Catalunya, una de les més importants celebrades fins ara, tant pel nombre de Comissions Obreres representades (de 22 localitats), com per l'àmpla discussió haguda entorn dels pro-

blemes que més interessien i preocupen als treballadors. Les orientacions que han sortit d'aquest ampli i viu debat del moviment obrer, en incidir en un moment d'intensa acció reivindicativa a Catalunya i de lluites tan importants com les vagues dels miners asturians, dels tre-

UN CONGRES D'ADVOCATS

no com els altres

Del Congrés de León se n'han publicat cròniques interessants a la premsa legal, malgrat la censura que encara la limita i ofega. El contingut de les Ponències presentades; la discussió apassionada que han ocasionat; l'actitud col·lectiva de Col·legis com el de Barcelona i la participació personal d'advocats combatius, alguns dels quals han conegut la presó i els maltractes de « Jefatura »; les resolucions preses i les que « no s'han pogut prendre »..., tot ha estat seguit per l'opinió pública amb interès i justificada esperança.

S'imposen, però, algunes reflexions sobre els antecedents del combat de León, sobre l'aportació que ha fet a la lluita general per la democràcia i per la dignificació de les professions liberals, que la dictadura oligàrquica voldria mantenir en l'estat de « funcionaris » del seu « tinglado ».

Entre els antecedents, hi ha el boicot d'advocats de diferents ciutats d'Espanya als Tribunals d'Ordre Públic, protesta contra la manca de garanties per a defensar els acusats de « delictes d'opinió ». Abans del boicot, diferents Col·legis d'Advocats (entre ells el de Barcelona) havien pres resolucions exigint l'amnistia general, un estatut pels presos polítics i l'abrogació de la llei dita de « Bandidaje y terrorismo ». Tot això anà acompanyat de col·loquis, conferències, actes públics amb participació activa de la classe obrera i d'altres sectors populars. A la força havia de donar fruits al Congrés de León. Els ha donat.

El suport de la classe obrera als advocats progressistes s'ha manifestat obertament en el Congrés. La carta dels obrers de la Construcció i altres rames, presentada el 17 de juny, especificava aquest suport i les reivindicacions essencials de classe: dret de vaga, de sindicació independent, d'expressió lliure, d'autogestió política i econòmica... Totes i cada una d'aquestes peticions incideixen en el combat dels advocats progressistes que tampoc no es limiten a lluitar per qüestions únicament professionals. Ensenyats amb els obrers de la Construcció, 1.500 tècnics (metges, enginyers, arquitectes, etc.) s'adreçaven per escrit al Congrés de León, adherint-se al combat dels advocats democràtics i presentant reivindicacions idèntiques a les del proletariat. Destaquem, endemés, que totes les tendències polítiques i creències religioses s'han expressat juntes i que quan alguns cronistes parlaven de « la oposició en el Congreso » tothom entenia que el concepte « oposició » abastava molt més que l'àmbit de León i que els problemes professionals dels advocats.

Sense necessitat de parlar-ne, aparegué clarament com es forja l'aliança de les forces del treball i de la cultura, formació històrica que, a casa nostra, haurà de jugar un paper decisiu en l'enderrocament de la dictadura reaccionària i en el procés posterior vers el socialisme.

Finalment, cal destacar i saludar la mobilització de les dones de presos polítics, d'obriers sancionats; germanes i mares d'estudiants expedientats o d'intel·lectuals desterrats. A Madrid, Sabadell, Tarrassa, Barcelona, Oviedo i altres ciutats, les dones han recollit milers de firmes al peu dels documents que han presentat a León i que, com el que han redactat les dones de Terrassa diu entre altres: « A través de la lluita per la democratització de la justícia, l'abogacia espanyola ha jugat i jugarà un paper decisiu en la democratització de totes les nostres estructures polítiques. » El suport de les dones, mares i germanes dels empresonats i perseguits per lluitar pels drets obrers i democràtics, ha estat un suport actiu, que ha desvetllat arreu simpàtia i admiració. Els documents per elles elaborats, per elles explicats a milers de ciutadans que els han firmat, per elles entregats al Congrés de León, no són les tradicionals instàncies de súplica sinó veritables plataformes amb els punts essencials d'un combat general per la justícia i la dignitat.

Molts problemes del nostre present han estat plantejats a León, inclús el de les llengües vernacles. Per què un català, un basc o un gallec, ha de parlar en castellà davant els jutges que coneixen la llengua comuna a ambdós, en la terra que els és comuna? No és estrany que la reacció hagi volcat a la graella del Congrés tota la carn que pogué arreplegar, àdhuc passada. La nostra època, però, no té estómac per la carn podrida. És una època orientada vers el progrés, la veritat i la justícia. I al Congrés de León, aquesta orientació ha dominat contra la retòrica i la injustícia, iniciant un procés d'enfortiment de l'aliança de les forces del treball i la cultura.

balladors de la construcció de Sevilla i del transport de Madrid adquireixen, si cab; una importància encara més gran.

La reunió ha avalorat els resultats aconseguits en els darrers mesos en el camp de la unitat, de la coordinació i de la lluita dels treballadors catalans. Alhora, i això és demostratiu de la maduresa que adquireix el moviment obrer, s'ha assenyalat tot el que encara queda per realitzar per a aconseguir una més àmplia incorporació dels treballadors al combat per les seves reivindicacions econòmiques i polítiques.

Les orientacions que es desprenen d'aquesta reunió estem convençuts que contribuiran a desenrotllar el moviment que ja està en curs, donant-li noves dimensions, en les pròximes setmanes i mesos.

Els comunistes ens esforçarem per a dur a la pràctica, juntament amb els altres treballadors d'avantguarda, les conclusions que, en finalitzar els seus treballs, la VII Reunió Nacional ha aprovat i resumit en una crida adreçada als treballadors de Catalunya, de la qual donem amplis extractes seguidament.

EL CAMI RECORREGUT

La crida comença assenyalant l'àmplia discussió i esperit analític de la situació del nostre país que ha presidit la reunió, i diu seguidament:

« ... S'ha constatat la importància de la utilització de les possibilitats legals i la seva combinació amb l'acció il·legal, com son l'elaboració i discussió dels convenis col·lectius i altres plataformes reivindicatives que han estat un mitjà de mobilització que ha portat a la protesta i a la vaga desenes de milers de treballadors a Catalunya (...). Lluites que han posat en relleu una major combativitat, un major grau de consciència i d'unitat dels treballadors, que s'ha traduït en accions diverses en més de 300 empreses i que, partint de la celebració d'amples assemblees dins i fora dels centres de treball, ha permès que participessin en la discussió i en el combat de manera més àmplia i resoluta... »

« Aquestes accions de la classe obrera de Catalunya », constata la crida, « s'enllacen i coordinen amb la lluita general dels treballadors de la resta d'Espanya... »

« El camí recorregut en els darrers mesos (passa a la p. 2) »

(*) Subtítols de la redacció de « Treball ».

LA RESOLUCIO DE LA VII REUNIO NACIONAL DE COMISSIONS OBRERES DE CATALUNYA

(ve de p. 1)

confirma plenament les justes orientacions de les Comissions Obreres en els seus plantejaments d'accions coordinades i generalitzades, com ho demostren Banca, Ram de l'Aigua, Construcció les lluites de Terrassa, Baix Llobregat i altres zones del país... » ; « ... Conseqüència d'aquestes lluites i de les accions de l'oposició democràtica és l'agudització de les contradiccions en el sí de la societat espanyola i l'acceleració de la crisi del règim, enfrontat amb el país... » i incapaç de « .. donar cap solució viable als problemes d'Espanya. »

EN CADA EMPRESA, FABRICA I OBRA

« En aquesta situació, quan no han estat satisfetes totes les exigències obreres i davant l'ofensiva brutal dels capitalistes, hom pot plantejar-se, d'acord amb els treballadors de cada centre o ram d'indústria, l'acció per les reivindicacions pendents, així com la reelaboració de noves plataformes, vista la continuació de l'incessant augment del cost de la vida i de l'increment de l'explotació. »
« Per avançar amb èxit en la lluita per la conquesta de les nostres reivindicacions i

UNIR LA LLUITA REIVINDICATIVA A L'EXIGENCIA DELS DRETS POLITICS

La crida posa en guardia sobre el fet que :
« ... Unes vegades per incomprensió, en altres casos de manera intencionada, no deixa d'haver-hi reduïts grups isolats, que en els seus plantejaments intenten negar el caràcter de la lluita de la classe obrera en els seus vessants econòmic i polític, assignant-li un paper merament reivindicatiu, la qual cosa portaria el moviment obrer a un cul de sac. La classe obrera, en tant que la força social i política més important, no pot sostreure's

La crida destaca seguidament que :
« L'oligarquia, recolzant en l'aparell de l'Estat, tendeix a eliminar ràpidament les millores arrencades amb lluita pels treballadors (...). La immoralitat dels capitalistes i dels seus governants, les conseqüències de la seva política de rapinya, es veuen reflectides en els beneficis aconseguits per la Banca i les grans empreses monopolistes... Mentrestant », segueix denunciant la crida, « s'accelera el ritme de la concentració capitalista i la penetració del capital estranger, especialment el nord-americà... »

drets, cal plantejar com una tasca primordial l'enfortiment i desenrotllament de les comissions obreres, la seva organització en cada empresa, fàbrica i obra... »

Aquí, la crida destaca el paper important que poden jugar « ... els treballadors d'avantguarda, lligant-se a la gran massa d'obriers, cosa que permetrà d'accelerar els passos en el camí de la lluita diària cap a la vaga general ».

a la seva participació conscient en l'acció política, que té com a perspectiva la liquidació de la dictadura mitjançant la vaga general, la conquesta de la democràcia i la marxa vers la liquidació de totes les formes opressives i d'explotació, fins aconseguir la seva total emancipació... » D'aquí la necessitat d'« ... unir estretament la lluita reivindicativa econòmica a les exigències de la classe obrera pels seus drets polítics. »

LA LLUITA DELS TREBALLADORS DE LA POTASSA

Centrem el nostre comentari a la ciutat del Cardener. No oblidem, però, els esforços dels minaires de Sallent, Balsareny i Cardona fets, també, de reunions; d'assamblees; de vagues d'hores extraordinàries; d'un no treballar els dies festius; i d'aturs.

Arreu trobem el mateix factor mobilitzador : la renovació del Conveni Col·lectiu. Ara bé, la característica nova és aquesta voluntat, fermament expressada, d'imposar les reivindicacions més sentides, després que la majoria les hagi fetes seves.

Els minaires s'esforcen per neutralitzar la tan sovint coneguda permeabilitat de la Comissió deliberadora a les maniobres de l'Empresa, reclamant, en primer lloc, que se'ls doni compte de la marxa de les discussions i, sobretot, amb la seva presència com aquell qui diu física a l'hora del regateig : « Pressions sobre les deliberacions del conveni col·lectiu », diu la moribunda C.N.S.

« Mines de Potassa de Súrria S.A. » és un bon negoci.

A Súrria, et giris cap a on et giris, veus materialitzada la potència de la mina : gairebé tot el poble li pertany. Fins i tot el paisatge, remodelat amb les muntanyes de residus, participa d'aquesta sensació opressiva d'esclafament. Hom sent, tot seguit, les dificultats que trobaran els homes per a organitzar-se i arrencar millors condicions de vida al monstre tentacular.

Però, els homes viuen dempeus...

MARÇ : Dos mesos abans que expiri el vell conveni, sense massa història, circula una octavilla dels « Productors » de « Minas de Potassa de Súrria S.A. » demanant al Jurat que defensi la plataforma reivindicativa que consta de 9 punts (puja del sou del 20 % ; increment del període de vacances pagades sobre el salari real ; setmanada que permeti de viure en cas de malaltia ; 100 % del sou a mà en cas d'accident ; prima mínima per a tots (anulant la prima al mèrit) ; augment de la prima a preu fet ; no recuperar ; abrogació de l'article 23 de l'actual conveni ; durada del conveni, un any màxim).

L'octavilla desperta l'interès.

ABRIL : Aquest interès es concreta el

dia 17 ; més de 300 minaires d'un dels pous es reuneixen en assemblea : discussió de les reivindicacions a exigir i disposició a defensar-les, si cal, amb la vaga. Es considera que la prima setmanal ha d'ésser de 500 pessetes. Cal fer saltar l'entrebanc de l'article 23 : « Quan per causa imputable al productor, individual o col·lectivament, aquest obtingui un rendiment inferior al seu habitual o a l'establert com a norma, perdrà tots i cada un dels beneficis pactats en aquest conveni, cobrant únicament les remuneracions mínimes legals. »

Es planegen d'altres assemblees.
MAIG : L'octavilla dels « Treballadors de Mines de Potassa de Súrria S.A. », del dia 15, reflecteix l'experiència adquirida després de 2 mesos de difícil batallar. S'ha aconseguit la unitat : molt pocs són els qui fan hores extres o treballen els diumenges i dies festius.

El conveni ha caducat. L'empresa manobra parlant de moltes coses però no aborda l'essencial.

Es crida a estrènyer encara més la unitat, la solidaritat proletària. Cal reunir-se i la democràcia obrera decidirà. N'hi ha ben bé prou amb 8 hores de feina ! Volem viure !

JUNY : La lluita dels minaires ja és de domini públic. « La Vanguardia » se'n fa eco dues vegades : « Durant tota aquesta setmana a les mines de potassa de la localitat de Súrria es registrarà una baixa en el rendiment. » Es la setmana del 8 al 13.

1140 treballadors defensen els seus drets, la seva dignitat. « Minas de Potassa S.A. », rica de la suor dels seus explotats, pot pagar !

Com deia l'octavilla : Unitat ! Unitat ! Unitat ! més que mai. Els treballadors units en assemblees decidiran de les formes a emprar perquè triomfin llurs justes demandes ; tots units acordaran de la « normalització » de llur comportament.

Es l'hora, també, pels treballadors de les mines de Cardona, Sallent i Balsareny d'elevat decididament llur combat. Ara, les condicions són més favorables per a fer claudicar les respectives empreses.

PER UN SINDICAT DE CLASSE, INDEPENDENT I DEMOCRATIC

Sortint al pas dels « ... rumors sobre la possible convocatòria d'unes eleccions sindicals... Les Comissions Obreres adverteixen els treballadors a fi que no es deixin dur per les maniobres de distracció dels verticalistes i els seus acòlits, fruit del seu temor i descomposició, i que durien a un entreteniment estèril ». La crida subratlla que « ... no es tracta de promoure una campanya per les eleccions o d'esperar aquestes, sinó de fer saltar dels càrrecs els homes de palla, els inservibles que no compleixen amb el seu deure davant de la classe obrera, substituint-los pels treballadors més fidels i honestos, capaços del compliment de la seva missió... » Es demostra amb exemples que aquesta orientació és possible dur-la a la pràctica i segueix cridant « ... els treballadors a redoblar els seus esforços contra la Llei sindical feixista i a defensar l'avant-projecte de les Comissions Obreres per un sindicat de classe, democràtic i independent. »

CONTRA LA REPRESSIO I PER L'AMNISTIA

Després de subratllar el paper fonamental que, juntament amb altres capes socials, juguen els treballadors en la lluita contra la repressió i per l'Amnistia :

« ... Les Comissions Obreres saluden i donen el seu suport als intel·lectuals i professionals, als sacerdots, a tots els sectors i personalitats que alcen la seva veu contra la violació dels drets humans i els crida a prosseguir en la seva justa prouja... »

FORA ELS ASSASSINS IMPERIALISTES !

« La Reunió Nacional, en nom de les Comissions Obreres i interpretant els sentiments dels treballadors manifesten la seva solidaritat fraternal als pobles d'Indoxina... » i saluden « ... tots els pobles que lluiten per la seva independència i sobirania. »

Referint-se a les bases americanes assenyala :

« La classe obrera espanyola, que a més de sofrir l'explotació directa del capital estranger, que va fent-se amb del nostre país, es veu amenaçada pel perill constant que entranya la presència dels imperialistes, té el deure de lluitar resolutament contra les bases ianquis a casa nostra i contra els plans bel·licistes. »

UNITS VENCEREM !

« La Reunió Nacional de les Comissions Obreres de Catalunya crida tots els treballadors a continuar i impulsar l'acció en defensa dels nostres drets econòmics, socials i polítics... », i acaba dient : « Endavant en l'acció diària per l'augment dels salaris, contra la carestia de la vida, contra els acomiadaments, contra la corrupció del règim, per l'eliminació dels llocs als càrrecs sindicals inservibles als treballadors, contra la Llei sindical feixista, per un sindicat de classe, democràtic, unitàri i independent, contra la repressió, per la llibertat dels empresonats i l'Amnistia general, en solidaritat amb els pobles d'Indoxina, contra la presència de les bases ianquis en el nostre país, contra la guerra imperialista. Endavant en la lluita fins a la victòria sobre la dictadura ! Units vencerem ! »

« Les Comissions Obreres de Barcelona, Lleida, Tarragona, Girona, Cornellà Gavà, Prat de Llobregat, Badalona, Blanes, Calella, Montcada, Sardanyola, Ripollet, Sabadell, Vilanova i la Geltrú, Reus, Tortosa, Manresa, Súrria, Torelló, Rubí i Terrassa. »

RESUM D'ACCIONS CONTRA ELS IMPERIALISTES IANQUIS.

■ **COMISSIONS OBRERES DE CATALUNYA**
Crida de la Permanent orientant a realitzar tota mena d'accions contra l'agressió als pobles del Vietnam.

La Reunió Nacional de Comissions Obreres de Catalunya es solidaritza amb la lluita dels pobles vietnamès, khmer i laosià, denuncia la presència de les bases ianquis a Espanya i crida els treballadors a oposar-se resolutament als plans imperialistes.

■ TERRASSA

El Comitè Local del P.S.U., el Comitè Local de les Joventuts Comunistes, les Comissions Obreres i Comissions Obreres juvenils, han adreçat crides a la població per a que manifesti per tots els mitjans la repulsa als assassins imperialistes i a la presència de les seves bases de guerra a Espanya. Assemblees de treballadors contra les agressions ianquis. Acte públic amb 150 assistents: cinc oradors i un muntatge teatral contra la guerra del Vietnam i Cambòdia; dues grans pancartes: Fora els imperialistes ianquis de Cambòdia! No a les bases militars ianquis a Espanya!; un gran mural amb fotografies de la guerra del Vietnam; retrats d'Ho Xi Minh i del « Che » Guevara. Pintades de consignes a les parets de la ciutat.

El 23 de maig, una nodrida manifestació recorre els carrers de Terrassa amb pancartes i banderes roges, cridant les consignes de la solidaritat amb els pobles del sud-est asiàtic. Treballadors, estudiants, intel·lectuals, participen conjuntament en les accions anti-imperialistes de Terrassa.

■ SARDANYOLA

Amb dues pancartes — Pau al Vietnam! Bases ianquis NO! — i dues banderes, una del Vietnam i una altra dels Estats Units que és ostensiblement cremada pels manifestants, una manifestació llampec va de la Plaça d'Enrique Granados als Quatre Cantons.

■ BADALONA I SANTA COLOMA

Pintades a les parets, escampades de fulles ciclostilades, pedres i empastifades de roig contra la façana del Banco Hispano Ameri-

FORA ELS IANQUIS D'INDOXINA I D'ESPANYA !

Una crida del Cte. Local de Barcelona del P.S.U.C.

Barcelonins :

En solidaritat amb els patriotes de Vietnam, Laos i Cambòdia, en defensa de la pau en aquelles terres i en tot el món, per la sobirania i la independència d'Espanya, hem de lluitar sense treva per a que els pactes militars ianqui-franquistes siguin cancel·lats i evacuades les bases nord-americanes del nostre territori.

Mantenir una actitud passiva seria tant com traïr un deure imperiós, nacional i internacional, que hem d'acomplir sense vacil·lacions.

El recent viatge al nostre país de William Rogers, Secretari d'Estat nord-americà, la vinguda un d'aquests dies del Secretari de Defensa, Laird, i els evidents anhels del Govern franquista de prolongar els acords amb els assassins del Vietnam, Laos i Cambòdia, per tal de seguir gaudint del seu suport polític, ens adverteixen que no podem perdre temps: si no ens mobilitzem, les tropes i les bases ianquis romandran a casa nostra.

Podem impedir això. Per fer-ho cal que ens aixequem tots; obrers, estudiants, camperols, intel·lectuals, sectors burgesos, els sectors més lúcids de l'Exercit, tots, per tal d'imposar la fi de l'infedament d'Espanya a la màquina de guerra del Pentàgon.

Avui, el rebuig dels pactes i de les bases té un caire majoritari, des de les forces revolucionàries fins a l'oposició liberal burgesa. Avui, doncs, és possible mobilitzar i unir contra els pactes i les bases la majoria del nostre poble.

Organitzem manifestacions de masses, actes públics, recollides de milers de signatures en els més diversos estaments socials i des de tots els horitzons polítics, utilitzem la premsa, fem reunions i mítings, a tot arreu, assemblees populars d'on surtin noves iniciatives per aquesta lluita, comissions unitàries per impulsar-la...

Les accions que s'han fet darrerament mostren les grans possibilitats, encara no explotades, que es donen. Queda molt per fer. La mobilització contra les agressions ianquis i contra les bases U.S.A. a Espanya ha d'ésser un combat permanent en el qual es posin en moviment totes les energies del nostre poble.

Dins d'aquest combat sense treva, la propera vinguda de Franco a la nostra ciutat i l'arribada dels portavions **Forrestal** i **Saratoga**, amb 20.000 marines a bord, ofereixen la possibilitat de fer patent al dictador i als seus amos el NO! massiu de Barcelona: NO! a les agressions a Indoxina; NO! a les bases ianquis a Espanya!

Deslliurem el nostre país dels lligams amb l'imperialisme agressor!

SOLIDARITAT AMB VIETNAM, LAOS I CAMBODIA!

Juny del 1970.

El Comitè de Barcelona
del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

cano. Manifestació llampec el 30 de maig amb banderes roges i la bandera catalana, crema d'una bandera nord-americana, distribució de cinc mil fulls als vianants.

■ EL CLOT

Pancarta de deu metres penjada a un dels ponts de la Meridiana: Ianquis, fora d'Indoxina! Bases U.S.A. NO! i, en roig, la falç i el martell i les sigles P.S.U.C.

Consell de guerra contra els germans Espindola

Una altra acció en defensa dels dirigents obrers, dels companys que destaquen en la lluita pels interessos comuns i que són víctimes de la repressió, l'ha constituït la mobilització dels treballadors de la capital del Vallès Occidental en solidaritat amb els germans Espindola. Contra aquests dos treballadors d'A.E.G., detinguts en el curs d'una de les manifestacions que es produïren quan la destacada vaga d'aquesta empresa, es celebrà el 5 de juny un Consell de Guerra Sumaríssim per suposada « agressió a la força pública ». El Fiscal militar demanava contra ells cinc anys de presó. El Consell de Guerra dictà condemna de tres anys per a un dels germans i de nou mesos per a l'altre. Més d'un centenar de treballadors de Terrassa acudiren al Govern Militar de Barcelona a demostrar la seva solidaritat amb els germans Espindola i passaren a la sala del Consell a despit de les coaccions policiaques.

En acabar-se el Consell de Guerra, davant la negativa dels policies a autoritzar que la mare pugués besar els seus fills, el públic s'encairà amb la força armada a la sortida del Govern Militar, plantà cara a les amenaces de les metralleres i feu possible que els germans Espindola fossin abraçats pels seus familiars.

CORRESPONSAL.

Contra la repressió i per l'Amnistia

DESTACADA MOBILITZACIO CIUTADANA A TERRASSA

RESSO A L'AJUNTAMENT DE LA PETICIO CURSADA

PER 568 TERRASSENS

Un document denunciant la pervivència de la repressió, dels empresonaments i processos contra treballadors i altres ciutadans, i reclamant que sigui promulgada una Amnistia general per a tots els presos i exiliats polítics i sindicals ha estat entregat a l'Alcalde de Terrassa. L'escrit va acompanyat de plectes que reuneixen 568 signatures de veïns de Terrassa de tots els medis socials, entre els quals compten 167 estudiants, 15 sacerdots, 7 metges, 7 industrials, 24 mestres, 75 obrers del tèxtil, 18 comerciants, etc., etc.

La lluita contra la repressió, per l'alliberament de tots els treballadors, estudiants i altres antifranquistes condemnats, per una ampla amnistia per als presos polítics i exiliats, sensibilitza cada vegada més extenses capes de la població. Això és així arreu d'Espanya. I amb doble raó troba, aquest anhel popular, audiència creixent en localitats on, com és el cas a Terrassa, el moviment obrer i antifranquista destaca per la seva empena i combativitat, i sobre de les quals les autoritats volquen permanentment una espectacular força coactiva. El nombre dels veïns de Terrassa que han passat per les presons, o que s'hi troben actualment, o que estan en instància de judici és singularment elevat.

Que l'escrit que comentem constitueix una palesa expressió dels sentiments que animen amples capes de la població egarensa ho reafirma, ultra la qualitat de les signatures que reuneix, la repercussió que ha tingut en el mateix Ajuntament: L'Alcalde, en donar compte de la seva tramitació a les autoritats superiors, ha hagut d'imposar-se autoritariamente per tal d'impedir que prosperés la posició expressada per un grup de consellers municipals que demanaven que el Ple de la Comissió Municipal Permanent — davant del qual informava l'Alcalde — es definís col·lectivament sobre la petició d'Amnistia, i per a rebutjar seguidament una altra petició demanant, puix que era refusada la primera, que l'Ajuntament redactés una instància similar a la que s'havia cursat sol·licitant, aquesta, l'Amnistia en nom de la Comissió Municipal Permanent. En vista de la negativa de l'Alcalde a una i altra proposició, un dels consellers insistí en fer que constés en acta la seva adhesió a l'escrit dels 568 veïns de Terrassa.

El moviment antifranquista de Terrassa marca, amb aquesta acció ciutadana, unitària, contra la repressió i per l'Amnistia, un nou pas endavant en la mobilització popular contra la dictadura.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
Estació Pirenca

De 7 h 00 a 7 h 55; 17, 19, 21 i 25 m.
De 14 h 00 a 15 h 00; 17, 19, 21, 25 m.
De 17 h 00 a 19 h 30; 17, 19, 21 i 25 m.
De 19 h 30 a 0 h 15; 25, 30, 32 i 40 m.

Dilluns i dijous, tarda i vespre,
emissions en català.

CAMPANYA

PER UN PARTIT MES FORT I ARRELAT EN LES MASSES

AJUT ECONOMIC Llista n° 9

Vilanova i la Geltrú (col·lectiu), 675 pts.; Torelló (col·lectiu), 965 pts.; Girona (4 donatius i 4 aportacions personals), 3.761 pts.; Súria (col·lectiu), 1.467 pts.; Sallent (col·lectiu, Joventut i venda de targes), 3.805 pts.; Amposta (col·lectiu), 1.600 pts.; Ametlla de Mar (col·lectiu), 1.100 pts.; Tortosa (col·lectiu), 4.530 pts.; La Sénia, 100 pts.; Sant Carles (col·lectiu), 2.115 pts.; Poble Nou (col·lectiu), 700 pts.; Lleida Capital (col·lectiu), 6.945 pts.; Lleida Pobles (col·lectiu), 3.200 pts.; Carles, 1.309 pts.; Grup Alegria, 2.250 pts.; Terrassa (col·lectiu i 2 donatius), 7.494 pts.; Tarragona (col·lectiu i venda de

targes), 3.165 pts.; Grup Lina Odena de Reus, 3.275 pts.; Montserrat i família, 500 pts.; C.G.A.S., 5.400 pts.; A. Salou, 200 pts.; Comitè Comarcal del Baix Llobregat (34 donatius i venda de targes), 21.480 pts.; Grup De-

Total llista n° 9	157.498 pts.
Suma anterior	2.224.315 pts.
Suma i segueix	2.381.813 pts.

mocràcia, 500 pts.; Comitè de Barcelona i col·laboradors (9 donatius, venda de llibres i de cistells de presos), 15.775 pts.; Intel·lectuals de Barcelona (12 donatius i acte dia 9), 11.620 pts.; Tramvies (col·lectiu), 600 pts.; R.E.N.F.E. (13 aportacions personals), 750 pts.; Sector 2 (9 donatius), 12.625 pts.; Comitè Local de l'Hospitalet (43 donatius), 7.286 pts.; Capes Mitges (3 aportacions personals), 5.600 pts.; C.C. (7 donatius), 5.425 pts.; C.E., 763 pts.; Comarca 10, 4.788 pts.; Comarca 30 N, 625 pts.; Comarca 30 S, 15.105 pts.

De la mort
dels dos treballadors
de la S.E.A.T.

L'EMPRESA ES RESPONSABLE !

El dia 14 de juny van morir els obrers Luí Iniesta i Pedro Ibañez, de 27 i 25 anys d'edat respectivament. Dues vides d'obers segades d'arrel, en plena joventut, per la voracitat de l'explotació capitalista. Aquesta tràgica notícia ens diu una vegada més com, per als explotadors, no hi ha més llei que la del benefici màxim. La seguretat i la vida dels treballadors no compta. La S.E.A.T. mou, a costa de l'explotació dels treballadors, mils de milions de pessetes; no obstant, ha regatejat el que calia per tal de garantir les mesures de seguretat que haurien pogut evitar aquestes dues morts.

A començaments de juny, les Comissions Obreres de l'empresa denunciaven aquests dos accidents, més un altre, esdevinguts en pocs dies. Les causes? Una espurna es transformà en incendi en enflamar la roba de treball d'uns obrers submergits en una atmosfera carregada de vapors de líquids inflamables. En un dels casos, s'intentà fer front a l'accident amb dos extintors, però aquests no van funcionar. Un dispositiu automàtic que havia de desconectar, en detectar la flama, la instal·lació elèctrica de tot el taller i donar avis als bombers, tampoc no va funcionar.

Els treballadors de la S.E.A.T. van reaccionar immediatament denunciant, a través de les seves Comissions Obreres, aquests fets i l'actitut criminal de la Direcció, la qual, « ... en comptes de sancionar els responsables pretén dirigir la repressió contra els treballadors. » Després de distribuir-se la primera fulla de denúncia en el Taller 4, a la cadena del 850 va realitzar-se un atur de mitja hora, el divendres 5 de juny. Els caps d'aquest taller, responsables directes dels accidents i del no funcionament dels extintors

UNA NODRIDA REPRESENTACIO DE LES DIVERSES REGIONS ESPANYOLES S'HA REUNIT EN LA I ASSEMBLEA GENERAL DE COMISSIONS DE PAGESOS I JORNALERS

El moviment de Comissions del camp ha marcat un nou pas endavant amb la celebració de la Primera Assemblea General de Pagesos i Jornalers. Representants de Llevant, Aragó, País Basc, Galícia, Andalusia, Extremadura, Centre i Catalunya s'han reunit per a tractar d'algunes de les qüestions fonamentals que afecten actualment els homes de la terra: els problemes i acció per avançar en la via d'una veritable reforma agrària que entregui la terra als homes que la treballen; les qüestions de la Seguretat Social dels camperols, víctimes d'intolerable discriminació, i de la lluita contra l'actual sistema franquista d'imposició de la Quota empresarial per aquest concepte; la lluita contra l'atur forçós al camp, les qüestions de la necessària aliança d'obers i camperols i d'aquests amb les altres forces progressives per tal d'acabar amb la dictadura i conquerir les llibertats democràtiques que aquesta anorrea.

Els resultats de la discussió entorn de les ponències presentades als assembleïstes quedaran reflectits en els documents que l'assemblea decidí d'elaborar i popularitzar amplament entre la pagesia en tant que elements susceptibles d'impulsar l'organització i la lluita de les masses del camp per la defensa dels seus interessos i la fusió d'aquesta lluita amb el combat nacional per la democràcia.

La representació de Catalunya informà l'assemblea sobre les qüestions de la Seguretat Social Agrària i presentà la ponència corresponent a aquest punt de l'Ordre del Dia.

i de l'automàtic, van donar part de tres treballadors, els quals foren objecte d'una sanció de tres dies.

Fent-se eco d'aquest profund sentiment d'indignació dels treballadors, una de les fulles de les Comissions Obreres deia:

« No estem disposats a tolerar-ho; Compagnys, exigim responsabilitats per aquests accidents criminals. Lluita i solidaritat són les nostres millors armes. Ara, davant del crim de l'empresa, que ha costat la vida a dos joves obrers, és més urgent que mai ampliar les accions que proposen les Comissions Obreres per a que tals accidents no es repetixin.

Els responsables d'aquestes dues morts han de sentir el pes de la protesta més enèrgica, de l'exigència unànim dels treballadors que es posi terme a aquest estat escandalós de les condicions de seguretat. I per a això només hi ha una via: Lluita i solidaritat són les nostres millors armes!

Contra el treball fraccional

UNA RESOLUCIO DEL COMITE LOCAL DE LLEIDA

Al Comitè Executiu:

Fa uns dies, alguns camarades de l'organització de Lleida han rebut paquets de propaganda del grup de la fracció (Eduardo Garcia-Agustín Gómez), enviada des de París.

Després de recalcar el perill que representa rebre per correu paquets plens de propaganda, hem de manifestar que el contingut d'aquesta és indignant i ha

causat en nosaltres un efecte contrari al que pretenien els autors.

Us comuniquem la nostra adhesió als principis i programa del P.S.U.C. i P.C.E., que ens són confirmats continuament per la lluita i acció diària.

Maig del 1970.

Comitè Local de Lleida
del Partit Socialista Unificat
de Catalunya.

Les Comissions de Pagesos i Jornalers de Catalunya

DENUNCIEN :

« ... Segons dades que obren en el « Servicio Provincial de Cereales de Lérida », aquest organisme cedí a la Germandat de Ramaders i Llaoradors del poble de Jureda un determinat nombre de quilos d'alfals (llevor), a fons perdut, a fi que fos distribuït pels components de l'esmentada Germandat. Unes sol·licituts foren cursades per a l'adquisició d'aquesta llevor. Totes foren denegades, excepte tres, que van resultar afavorides i arrambaren amb el botí. Aquests tres afortunats foren; Matias Civit Salvia i Estanislau Xammar Folguera, dos grans terratinents amparats pel President de la Cooperativa, que és el tercer dels afortunats i que s'enduï el botí en nom o a nom del Grup Sindical de Coionització n° 2151. Aquest grup es compon de socis que han tret milions de l'Estat per a la instal·lació d'un assecador d'alfals i panís... »

(Del full de les Comissions de Pagesos i Jornalers de Catalunya, « Per una vida millor »)